

15. Jun. 1842

FACTS

Date:

15. Jun. 1842

Page number:

Dagbog A, side 32-33

TRANSCRIPTION

15 Juny.

Hvad savner jeg, hvorfor er jeg bedrøvet? hvormange er der ikke, som holder af den muntre, godmodige Johan Lundbye – men der er ikke een, som bryder sig om hans Kummer. Midt iblandt Slægt og Venner føler jeg mig dog ene, Ingen agter paa den lønlige Kamp. Ingen vil stille den dybe Længsel. Vilde jeg altid spøge, da var man tilfreds med mig, med et bedrøvet Ansigt bliver jeg utaalelig, og de betragte mig med Ligegyldighed. Og jeg selv betragter mit Væsen med Ligegyldighed, er jeg ikke svag og flygtig, hvad er selv mine bedste Drømme, jeg kunde ønske at jeg aldrig havde nedskrevet et Ord om Louise Neergaard, at jeg aldrig havde seet hende, jeg svage Stakkel har ikke Lov til at tænke paa at knytte Nogens Skjæbne til min. Og dog lever der et Haab i mit Indre. Kunde jeg aabne mig for en kjærlig Pige, vilde hun trøste mig i min Sorg og dele min Glæde, da vilde der opgaae et nyt Liv for mig. Ja, et nyt Liv, men ikke dog det rette, det der kunde begynde strax, i denne Time, naar jeg havde Kraft til at overvinde mig selv, det Liv der er en Begyndelse til Himmels Salighed, fordi det skjænker den Retskafne, der lever det Fred med sig selv. Naar jeg nogen Tid kan være tilfreds og glad, da vaagner jeg dog altid igjen til Bedrøvelse, og, Gud forlade mig det! jeg har tit ønsket jeg var død, især naar unge Mennesker bleve revne bort, og man er sørgende derover, da har jeg altid tænkt [overstreget: at]: det var dog en lykkelig Lod at døe førend Synden havde grebet os. Dog kan jeg ikke tænke mig, at jeg tidligt skulde dø, jeg er i det Hele taget stærk og sund, og meget, meget maa jeg gennemleve inden der kan komme saadan Ro i mig, at jeg kan siges at være moden eller kun ret beredt paa Døden. – Gid da Tiden rulle hen med Lynets Fart, lad den kun [overstreget: ælde] fare hen og Lidenskaberne med den. Som Gammel skal jeg da maaske have nogen Glæde, maaskee spottende betragte et spildt Liv, ligemeget – nogle Erindringer ville dog være tilbage om bedre Tider, da jeg var god, dem fra min Ungdom. Jeg vil neppe nogensinde kunde glemme det lille Vennesamfund;¹ hvori jeg var optaget og som har virket saa stærkt paa mig til mit Gavn, jeg vil neppe nogensinde kunde glemme Bænken i Dyrevænget i Vedbygaards Have, den ved Blegepletten. O, havde jeg den Morgen truffet hen- •33• de,² da havde jeg nu havt Vished og maaskee havt et gladere Aar. Elskelige Pige tilgiv at jeg i min Uro altid henvender mine Tanker til Dig, jeg maa have et Navn, som jeg kan klynge mig til; Navn er kun en [tom] Lyd, og ligesaa tom er min Sjæls bedste Glæde.

¹ Kredsen havde ud over Lundbye selv bestået af malerkammeraterne Lorenz Frølich og Thorald Læssøe, de to teologistuderende Julius Th. Hedermann (1821-1841) og Georg Steenberg (1820-1860) samt den jurastuderende Dietrich Brandis.

² Louise Neergaard (1816-1895).

22. ¹⁸⁷⁵
¹⁸⁷⁵ ¹⁸⁷⁵

Had saanes jeg, hvorfor er jeg bedrøvet? Hvor mange er der ikke, som kalder
af den minste, gadmøder, i fagen kundegge - men der er ikke een, som
trøster sig om hans kammer. Mit iblandt Hægt og Venner føles jeg mig
dog end, Ingen agter paa den lantige tramp, Ingen vil stille den dybe
dængsel. Næste jeg altid spage, da var man tilfede med mig, med et bedrøvet
Ansigt bliver jeg utalelig, og de betragte mig med bagejldighed. Og jeg selv
betragter mit Næse med bagejldighed, er jeg ikke spage og flygtig, hvad
er selv mine bedst Drømme, jeg kunde ønske at jeg aldrig havde indskæret
det et Ord, om Louise Norgaard, at jeg aldrig havde set hende, jeg suage
Hæbel har ikke dog til at tænke paa at kiggede Norgaards Skjæbne til min.
Og dog lever der et Blandt i mit Bred. Vilde jeg aldrig mig for en kort
Pige, vilde hun trøste mig i min Sorg og dele min Glæde, de vilde der
opgaar et nyt Liv for mig. Ja, et nyt Liv, men ikke dog det rette, det
der kunde begynde strax, i denne Time, naar jeg havde Kraft til at
overvinde mig selv, det der der er en Begyndelse til Glædelens
Lidighed, fordi det skænkes den Pletskefæ, der lever det Fred med sig selv.
Naar jeg nogen Tid kan være tilfreds og glad, da vaagner jeg dog altid
igjen til Bedrøvelse, og, Gud forlade mig det! jeg har tit ønsket jeg var
død, i ser næsten alle Mennesker blive rene hult, og man sørgede derover,
da har jeg altid tænkt at, det var dog en lykkefuld Død at døde forresten i sin
den hvide grobet as. Dog har jeg ikke tænkt mig, at jeg tilligt skulde
do, jeg er i det blev taget stærkt og sund, og migst, meget mere jeg
gennemlevde inden der kan komme saadan en i mig, at jeg kan
sige at være moden eller kun net begyndt paa Døden. - Gud da
Tiden vilde hen med sig selv, lad den kun ikke forstærke og hiden
skaberne med den. Den Gamme skal jeg da maaskee have nogen
Glæde, maaskee spaltende betragte et spædt Liv, ligemeget -
maglo Drindaringer vilde dog være tilbage om hedde i der,
da jeg var god, Den fra min Ungdom, jeg vil neppe nogeninde
kunde glemme det lille Verne samfund, hvor jeg var optaget og
som har virket saa stærkt paa mig til mit Gavn, jeg vil neppe
nogen sinde kunde glemme Bænken i Dyret-anget i Næstjænder
Klæde, den ved Blegstjænder. O, havde jeg den Morgen truffet den

de, de haaber jeg min kære Næst og minskes kære et glæde. Der. Elskelige 32.
Jeg glæde et jeg i min Næst altid behøver mine Tanker til dig, jeg min ha-
de et Næst, som jeg kan klænge mig til; Næst er min ^{høje} elskede, og lige sa-
dan er min Læge bedste Glæde.

18 Juni

Jeg, den 17, var det Mors Tidsted. Vi var alle fra Jagersborg, og haaber
der er var dag. Børnen var Morgens og jeg ad Jagersborg til, hvorhen
jeg min for et gøre nogle Tider. Jeg glæde mig, ret til denne lille Reise,
maatte den min bringe mig gode Ting. Der min Kommeret min er søg
i denne Tid, da hans Bøgher angik det vil det gaa langt, men
jeg glæde mig dog til den kære Vens Tidskat, da en saadan Reise end
ikke ret vilde smage, naar jeg skulde være ene. Nu jeg gælder det gaa
flere Måle ene en Dag, uden at have Nogen at tale med, dele min
Glæde med, da bliver jeg saa uenlig, tilmæde, helst ved en Andet
som Søren, da jeg skal gøre Tider til det Maleri, hvorfra saa meget
deres. Tom Maler trænger jeg til at i se, hvad jeg fornaar; jeg har
længt nok staaet i Stampe. Maa jeg ogsaa et saadant Arbejde kunde
en befale til Højsengen til Holsten. Men ogsaa for det blotte
Høsten min jeg Søren; jeg tænke jo hver Dag fra den lille
Købtal som mit sidste Stykke bragte mig, naar den er smeltet
og om et stort Stykke ikke kan skaffe mig Penge, hvad skal jeg da leve
af. Det er sorte Udgifter, men jeg vil ikke tænke derpaa, den vil jeg
beholdt mit Liv i gjenne; jeg min blive fortrolig med den Tanke
at Anvendt er min Lad. Kædet, der skal jeg Nogen være færdig. —
Jeg kommer netop min fra Mors; min segde mig saa kjærligt For-
ret, had mig være forsigtig paa Reiser, at Mors! hvorfor kan ikke
din Kjærlighed være mig nok? Din Kjærlighed og mit Arbejde —
Morgens skal i det ligge i min Seng, og jeg vil saa fra Lægen
i min Læge, kunde vi kindt til det paa, at vi kunne kom-
me gjenne Bogen mens den er varm. Jeg vil paa disse Dage
glæde mig Søren og jeg. Al, hvad vi kan tænke, min ret kære
mig til Nydelser af vor skønne Natur, ja, glæde mig selv Søren
at jeg gaa og ikke sidder mageligt i en Vogn. God det var Dag. —